

Leeg

Vakantie is mooi. Niet alleen voor degenen die naar prettiger oorden vertrekken, maar zeker ook voor de thuisblijvers. Zo komt Leiden in de maanden juli en augustus helemaal tot rust. De straten liggen er vredig bij, soms bijna geheel ontdaan van auto's. Files zijn er niet. In de winkels sta je nooit lang in de rij. In het park vertoeven meer schapen dan mensen, en als je 's avonds een fietstochtje maakt, waan je je alleen op de wereld.

Een ander fenomeen is dat er ineens overal zonderlingen verschijnen, individuen die je de rest van het jaar nooit ziet. Mannen met gekke lange baarden, in zichzelf mompelende vrouwtjes, ventjes die heel lang naar iets onzichtbaars op de grond staan te staren, kerels die heel luid klassieke liederen zingen. Het lijkt wel of zij in deze lege stad hun kans schoon zien om ook een keer hun recht op de straat te doen gelden. Ook zij hebben vakantie!

Zelfs de vermaledijde zeemeeuwen lijken onder de indruk van de lege stad. Sterker nog, door het 'gele-zakkenoffensief' (hulde aan de gemeente) is er weinig meer voor ze te halen, zodat ze zich terug lijken te trekken in de kuststrook waar ze horen. Daar hangen ze nu de piraat uit op het Wassenaarse strand, waar ze bij badgasten uit de hand eten of op een paar centimeter over hen heen scheren, in de hoop een stukje brood of een patatje weg te kunnen kapen.

Een lege stad doet iets met mens en dier. Met mij in elk geval, ik word er kalm van. De verschoppelingen leven op, ze durven zich op straat te vertonen. En de stad zelf, ze likt haar wonden en herstelt van tien maanden hectiek. Ze wordt een nieuwe stad, een toevluchtsoord voor iedereen – behalve misschien voor zeemeeuwen.